A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2006. december 14. *

A C-283/05. sz. ügyben,

az EK 68. és 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberster Gerichtshof (Ausztria) a Bírósághoz 2005. július 14-én érkezett, 2005. június 30-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **ASML Netherlands BV**

és

a **Semiconductor Industry Services GmbH (SEMIS)**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök, K. Lenaerts (előadó), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič és E. Levits bírák,

* Az eljárás nyelve: német.

főtanácsnok: P. Léger,
hivatalvezető: Fülöp B. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. július 6-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az ASML Netherlands BV képviseletében J. Leon Rechtsanwalt,

– az osztrák kormány képviseletében C. Pesendorfer, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében M. Lumma, meghatalmazotti minőségben,

– a holland kormány képviseletében H. G. Sevenster és C. ten Dam, valamint M. de Grave, meghatalmazotti minőségben,

– a lengyel kormány képviseletében T. Nowakowski, meghatalmazotti minőségben,

– az Egyesült Királyság Kormánya képviseletében T. Harris, meghatalmazotti minőségben, segítője: K. Bacon barrister,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében A.-M. Rouchaud-Joët, valamint W. Bogensberger és M. Wilderspin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2006. szeptember 28-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya a polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet (HL 2001. L 12., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 4. kötet, 42. o.; helyesbítés HL 2006. L 242., 6. o.) 34. cikke 2. pontjának értelmezése.

2 A kérelmet az ASML Netherlands BV (a továbbiakban: ASML) veldhoveni (Hollandia) székhelyű társaság és a Semiconductor Industry Services GmbH (a továbbiakban: SEMIS) Feistritz-Drau-i (Ausztria) székhelyű társaság között a Rechtbank 's-Hertogenbosch (Hollandia) által hozott, a SEMIS-t az ASML részére 219 918,60 euró összeg kamataival és az eljárás költségeivel együtt történő megfizetésére kötelező mulasztási ítélet ausztriai végrehajtása tárgyában folyamatban lévő eljárásban terjesztették elő.

Jogi háttér

A 44/2001 rendelet

3 A 44/2001 rendelet 26. cikke kimondja:

„(1) Amennyiben a valamely tagállamban lakóhellyel rendelkező alperes ellen másik tagállam bíróságán indítanak peres eljárást, és az alperes a bíróság előtt nem jelenik meg, a bíróság hivatalból megállapítja joghatóságának hiányát, kivéve, ha e rendelet rendelkezései alapján joghatósággal rendelkezik.

A bíróság mindaddig felfüggeszti az eljárást, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy az alperes a védelméről történő gondoskodáshoz megfelelő időben kézhez vehette az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot, illetve valamennyi szükséges intézkedést megtették ennek érdekében."

4 Az említett rendelet 26. cikkének (3) bekezdése értelmében amennyiben az eljárást megindító iratot, illetve azzal egyenértékű iratot e rendelet alapján egyik tagállamból a másikba kellett továbbítani, az említett 26. cikk (2) bekezdésének a rendelkezései helyett a tagállamokban a polgári és kereskedelmi ügyekben a bírósági és bíróságon kívüli iratok kézbesítéséről szóló, 2000. május 29-i 1348/2000/EK tanácsi rendelet (HL L 160., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 227. o.) 19. cikkét kell alkalmazni.

5 A 44/2001 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése értelmében a „[v]alamely tagállamban hozott határozatot más tagállamban külön eljárás nélkül elismerik".

6 Az említett rendelet 34. pontjának (2) bekezdése ugyanakkor kimondja, hogy nem ismerik el a határozatot, ha „az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot nem kézbesítették az alperes részére megfelelő időben ahhoz, hogy védelméről gondoskodhasson, kivéve, ha az alperes elmulasztotta a határozatot megtámadó eljárás kezdeményezését, annak ellenére, hogy lehetősége lett volna rá".

Az 1348/2000 rendelet

7 Az 1348/2000 rendelet 19. cikkének (1) bekezdése az alábbiakat mondja ki:

„Amennyiben e rendelet rendelkezései alapján idézést vagy azzal egyenértékű iratot kézbesítés céljából egy másik tagállamba kellett továbbítani, és az alperes nem jelent meg, határozat mindaddig nem hozható, amíg megállapítást nem nyer, hogy:

a) az iratot olyan módon kézbesítették, amint azt az átvevő tagállam belső joga a saját területén keletkezett iratoknak az ott tartózkodó személyek részére történő kézbesítésére előírja; vagy

b) az irat ténylegesen átadásra került az alperes számára vagy azt eljuttatták lakóhelyére valamely, e rendelet által előírt más módon;

és, hogy mindkét esetben az iratot megfelelő időben kézbesítették vagy adták át ahhoz, hogy az alperesnek módjában állt védekezni."

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

8 2004. június 16-i mulasztási ítéletében a Rechtbank 's-Hertogenbosch a SEMIS-t az ASML részére 219 918,60 euró kamatokkal és az eljárás költségeivel növelt összegének megfizetésére kötelezte (a továbbiakban: mulasztási ítélet).

9 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy egyrészt a Rechtbank 's-Hertogenbosch 2004. május 19-ére kitűzött tárgyalására való idézést a SEMIS-nek csak 2004. május 25-én küldték meg, másrészt a mulasztási ítéletet neki egyáltalán nem küldték meg.

10 Az ASML kérelmére a Bezirksgericht Villach (Ausztria) 2004. december 20-i végzésével kimondta a mulasztási ítélet végrehajthatóságát, amely bírósághoz a Rechtbank 's-Hertogenbosch által 2004. július 16-án kiadott, ezen ítéletet „előzetesen végrehajthatónak" minősítő határozattal kapcsolatban első fokon fordultak. Az említett bíróság a fent hivatkozott ítélet végrehajtását is elrendelte.

11 E végzés megküldéséről értesítették a SEMIS-t. A mulasztási ítéletet az értesítéshez nem csatolták.

12 A SEMIS által az említett végzés ellen benyújtott fellebbezés alapján a Landesgericht Klagenfurt (Ausztria) elutasította a mulasztási ítélet végrehajtása iránti kérelmet, mivel a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja értelmében ahhoz, hogy távollétében hozott határozatot „megtámadó eljárás[t lehessen] kezdeményez[ni]", szükség van arra, hogy e határozatot kézbesítsék a távol lévő alperesnek. E bíróság nem fogadta el

az ASML azon érvelését, amely szerint az említett 34. cikk 2. pontjában foglalt, az elismerés hiányára vonatkozó kivétel áll fenn, mivel a SEMIS-nek – tekintettel arra, hogy a 2004. május 25-re szóló idézésről szóló értesítést részére megküldték – egyrészt a Hollandiában ellene folyó eljárásról, másrészt a Bezirksgericht Villach 2004. december 20-i, az említett ítélet végrehajtását elrendelő végzéséről történt értesítést követően a mulasztási ítéletről is tudomása volt.

13 Az ASML által benyújtott „felülvizsgálati" kereset során eljárva az Oberster Gerichtshof kimondta, hogy jelen ügyben a SEMIS-nek nem küldték meg a védekezését lehetővé tevő határidőn belül az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot, ugyanis a Rechtbank 's-Hertogenbosch tárgyalására való idézést csak a tárgyalás időpontját követően küldték neki meg. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az elismerés és végrehajtás megtagadásra vonatkozóan a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontjában előírt indok jelen esetben fennáll, kivéve ha az erre vonatkozó kivétel feltételei teljesülnek, vagyis a 34. cikk 2. pontjának vége értelmében „az alperes elmulasztotta a határozatot megtámadó eljárás kezdeményezését, annak ellenére, hogy lehetőség[e] lett volna rá".

14 Mivel az Oberster Gerichtshof úgy vélte, hogy az előtte folyó jogvita megoldásához a 44/2001 rendelet 34. cikke 2. pontjának értelmezése szükséges, az eljárás felfüggesztéséről határozott, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a 44/2001 [...] rendelet 34. cikke 2. pontjának azon fordulatát, hogy »[...] kivéve, ha az alperes elmulasztotta a határozatot megtámadó eljárás kezdeményezését, *annak ellenére, hogy lehetősége lett volna rá*«, hogy ez a »lehetőség« mindenképpen feltételezi azt, hogy az alperesnek a kézbesítésre vonatkozó szabályoknak megfelelően, szabályszerűen kézbesítették az egyik tagállamban hozott, a keresetnek helyt adó mulasztási ítélet kiadmányát?

2) Amennyiben az első kérdésre adott válasz nemleges:

Meg kell-e állapítani, hogy ahhoz, hogy tudomást szerezzen a jogorvoslat benyújtásának lehetőségéről és ezáltal megvalósítsa a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja szerinti, az elismerést kizáró ok alóli kivétel alkalmazhatóságának elsődleges feltételét, a Rechtbank 's-Hertogenbosch által 2004. június 16-án hozott mulasztási ítélet Ausztria vonatkozásában történő végrehajthatóvá nyilvánítására és végrehajthatóvá nyilvánított külföldi végrehajtási jogcím alapján történő végrehajtás engedélyezésére irányuló kérelemről hozott határozat kiadmányának puszta kézbesítése alapján már ellenőriznie kellett volna az [...] alperesnek és kötelezett félnek egyrészt az ítélet meglétét, másrészt pedig azt, hogy létezik-e az ítélet szerinti állam jogrendszere szerint olyan jogorvoslat, amellyel (adott esetben) megtámadhatja ezt az ítéletet?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

15 A kérdést előterjesztő bíróság két kérdésével, amelyeket együtt kell megvizsgálni, lényegében arra szeretne választ kapni, hogy a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy e rendelkezés értelmében a távollétében hozott és végrehajtható határozat megtámadásához való jog gyakorlásának „lehetőségéhez" az szükséges, hogy e határozatot szabályszerűen kézbesítették a távol lévő alperesnek, vagy elegendő az, hogy az alperes az címzett államban történő végrehajtási eljárás során tudomást szerzett annak létezéséről.

16 Ezzel kapcsolatban elsőként meg kell állapítani, hogy egyedül a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja alapján nem lehetséges a feltett kérdésekre válaszolni.

17 Ugyanis az említett rendelkezés csak az eljárást megindító irattal vagy azzal egyenértékű irattal és nem a mulasztási határozattal kapcsolatban ír elő a távol lévő alperes értesítésére vonatkozó kifejezett feltételt.

18 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a 44/2001 rendelet 34. cikke 2. pontjának szövege lényegesen különbözik a Dánia, Írország, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága csatlakozásáról szóló, 1978. október 9-i egyezménnyel (HL L 304., 1. o. és – módosított szöveg – 77. o.), a Görög Köztársaság csatlakozásáról szóló, 1982. október 25-i egyezménnyel (HL L 388., 1. o.), valamint a Spanyol Királyság és a Portugál Köztársaság csatlakozásáról szóló, 1989. május 26-i egyezménnyel (HL L 285., 1. o.) módosított, a polgári és kereskedelmi ügyekben irányadó bírósági joghatóságról és a bírósági határozatok végrehajtásáról szóló, 1968. szeptember 27-i egyezmény (HL 1972. L 299., 32. o., a továbbiakban: Brüsszeli Egyezmény) ezzel egyenértékű rendelkezéseitől.

19 A Brüsszeli Egyezmény 27. cikkének 2. pontja ugyanis előírja, hogy e határozatokat nem ismerik el, „amennyiben az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot nem kézbesítették az alperes részére vagy tájékoztatták őt arról megfelelően és kellő időben ahhoz, hogy védelméről gondoskodhasson".

20 A 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja ugyanakkor nem feltétlenül követeli meg a kézbesítés szabályszerűségét, illetve az eljárást megindító irat kézbesítését, hanem csak a védelemhez való jog tényleges tiszteletben tartását.

21 Végül az említett 34. cikk 2. pontja a határozat elismerésének és végrehajtásának megtagadása alóli kivételt ír elő, nevezetesen azt az esetet, amikor a távol lévő alperes elmulasztotta a határozatot megtámadó eljárás kezdeményezését, annak ellenére, hogy lehetősége lett volna rá.

22 Mindebből következően a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontját az említett rendelet célja és rendszere alapján kell értelmezni.

23 Elsőként az említett rendelet céljait illetően annak második, hatodik, tizenhatodik és tizenhetedik cikkéből következik, hogy célja a polgári és kereskedelmi ügyekben a tagállamokból származó határozatok – azok elismerése és gyors és egyszerű végrehajtása céljából – korlátozás nélküli kézbesítésének az alaki követelmények egyszerűsítésével történő biztosítása.

24 Mint azt a Brüsszeli Egyezmény 27. cikkének 2. pontjával kapcsolatban a Bíróság is kimondta, ez a cél nem járhat a védelemhez való jogok bármilyen módon történő gyengítésével (lásd különösen a 49/84. sz., Debaecker és Plouvier ügyben 1985. június 11-én hozott ítélet [EBHT 1985., 1779. o.] 10. pontját, a C-522/03. sz., Scania Finance France ügyben 2005. október 13-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-8639. o.] 15. pontját, valamint a C-3/05. sz. Verdoliva-ügyben 2006. február 16-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-1579. o.] 26. pontját).

25 A 44/2001 rendelet tizennyolcadik preambulumbekezdéséből ugyanez az előírás következik, amelynek értelmében a védelemhez való jogának tiszteletben tartása érdekében az alperesnek lehetőséget kell adni arra, hogy mindkét fél meghallgatását biztosító eljárás során jogorvoslatot nyújtson be valamely határozat végrehajthatóságának megállapítása ellen, amennyiben úgy véli, hogy végrehajtást kizáró ok áll fenn. A felperes részére is biztosítani kell a jogorvoslat lehetőségét arra az esetre, ha a végrehajthatóság megállapítása iránti kérelmét elutasították.

26 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az alapvető jogok azon általános jogelvek szerves részét képezik, amelyek tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja (lásd különösen a 2/94. sz. ügyben 1996. március 28-án kiadott vélemény [EBHT 1996., I-1759. o.] 33. pontját). Ennek során a Bíróság a tagállamok közös alkotmányjogi hagyományaiból, valamint az emberi jogok védelmére vonatkozó azon nemzetközi szerződések nyújtotta iránymutatásokból merítkezik, amelyek kidolgozásában a tagállamok együttműködtek, vagy amelyekhez csatlakoztak. Az emberi jogok és

alapvető szabadságjogok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) ebben az összefüggésben különös jelentőséggel bír (lásd különösen a 222/84. sz. Johnston-ügyben 1986. május 15-én hozott ítélet [EBHT 1986., 1651. o.] 18. pontját és a C-7/98. sz. Krombach-ügyben 2000. március 28-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-1935. o.] 25. pontját).

27 Az EJEE-nek az Emberi Jogok Európai Bírósága általi értelmezéséből következik, hogy a védelemhez való jog – amely az említett egyezmény 6. cikkében foglalt, tisztességes tárgyaláshoz való jogból ered – konkrét és hatékony védelmet jelent, amely alkalmas az alperesi jogok tényleges gyakorlásának biztosítására (lásd az EJEB, 1980. május 13-i Artico kontra Olaszország ügyben hozott ítéletet, A. sorozat 37. szám, 33. § és az 1992. október 12-i T kontra Olaszország ügyben hozott ítéletet, A. sorozat 245. C. szám, 28. §).

28 Mint azt a főtanácsnok indítványának 105. pontjában is kifejtette, az Emberi Jogok Európai Bírósága azt is kimondta, hogy különösen a büntetőjog terén, ha a vádlott a semmitőszék előtt benyújtható jogorvoslatra rendelkezésre álló határidőn belül nem ismeri meg a fellebbviteli bíróság által hozott ítélet indokolását, ez az EJEE 6. cikke (1) és (3) bekezdése együttes olvasatának megsértését jelenti, mivel az érdekeltnek nem volt lehetősége a jogorvoslat hatékony és tényleges gyakorlására (lásd az EJEB, 1992. december 16-i Hadjianastassiou kontra Görögország ügyben hozott ítéletet, A. sorozat 252. szám 29–37. §).

29 Másodsorban a 44/2001 rendelet által az elismeréssel és végrehajtással kapcsolatban előírtakat illetően – a főtanácsnok indítványának 112. pontjában foglaltakhoz hasonlóan – meg kell állapítani, hogy a távol lévő alperes jogainak tiszteletben tartását kétszeres felülvizsgálat biztosítja.

30 A származási államban folyó eredeti eljárással kapcsolatban lényegében a 44/2001 rendelet 26. cikke (2) bekezdésének és az 1348/2000 rendelet 19. cikke (1) bekezdésének együttes olvasatából következik, hogy a bíróság mindaddig felfüggeszti az eljárást, amíg meg nem bizonyosodik arról, hogy az alperes a védelméről történő gondoskodáshoz megfelelő időben kézhez vehette az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot, illetve valamennyi szükséges intézkedést megtették ennek érdekében.

31 Az címzett államban történő elismerési és végrehajtási eljárás során ha az alperes megtámadja a származási államban hozott határozat végrehajthatóságát megállapító határozatot, az e keresetről határozó bíró mérlegelheti a 44/2001 rendelet 34. cikke 2. pontjában foglalt, az elismerés megtagadására vonatkozó indokot.

32 Ezen észrevételek alapján azt kell eldönteni, hogy a mulasztási határozat meg nem történt kézbesítése esetén az a tény, hogy az a személy, aki ellen a végrehajtást kérték, a végrehajtási szakaszban egyszerűen tudomást szerez e határozatról, elegendő-e annak megállapításához, hogy a 44/2001 rendelet 34. cikke 2. pontjának értelmében véve „lehetősége" volt az említett határozat megtámadására.

33 Az alapügyben nem vitatott, hogy a mulasztási ítéletet nem kézbesítették a távol lévő alperes részére, aki így nem ismerte meg annak tartalmát.

34 Vagyis – mint azt az osztrák, német, holland és lengyel kormány, valamint az Európai Közösségek Bizottsága a Bírósághoz benyújtott észrevételeikben helyesen megállapították – a határozat megtámadása csak akkor lehetséges, ha e kereset benyújtója megismerhette a határozat tartalmát, vagyis a határozat meglétéről való puszta tudomásszerzés e tekintetben nem elegendő.

35 Ugyanis az alperesnek az ítélet tényleges megtámadására való lehetősége a jelen ítélet 30. és 31. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében jogainak érvényesítését jelenti, és feltételezi a távollétében hozott határozat indokolásának avégetti ismeretét, hogy azt hatékonyan legyen képes vitatni.

36 Mindebből következik, hogy a távol lévő alperesnek csak a távollétében hozott határozat tartalmáról történő tudomásszerzése alkalmas arra, hogy – a 44/2001 rendelet 34. cikke 2. pontjának értelmében vett, a védelemhez való jogok tiszteletben tartására és azok hatékony érvényesítésére vonatkozó előírások tiszteletben tartásával összhangban – biztosítsa e határozat megtámadását a származási állam bírósága előtt.

37 Ez a megállapítás nem vonja ugyanakkor kétségbe a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja által az azzal egyenértékű Brüsszeli Egyezmény 27. cikkének 2. pontjára vonatkozó módosítások hatékony érvényesülését.

38 Mint azt a főtanácsnok indítványának 58. és 60. pontjában is kifejtette, a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja különösen arra irányul, hogy megakadályozza a távol lévő alperest, hogy a védelemhez való jogának sérelmére történő hivatkozáskor a címzett államban várja meg az elismerési és végrehajtási eljárást, amennyiben az említett alperes a határozat megtámadásával e jogokra a származási országban is hivatkozhatott.

39 A 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja ugyanakkor nem jelenti azt, hogy az alperes köteles volna a jogai védelméhez szükséges rendes intézkedéseken kívül olyan új lépéseket is tenni, mint például a más tagállamban hozott határozat tartalmáról történő információk beszerzése.

40 Következésképpen ahhoz, hogy a távol lévő alperesnek a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja értelmében véve „lehetősége" legyen a vele szemben távollétében hozott határozat megtámadására, az szükséges, hogy ismerje e határozat tartalmát, ami egyben feltételezi, hogy azt részére kézbesítették.

41 Ugyanakkor – az osztrák és német kormány, illetve az Egyesült Királyság kormánya által a Bírósághoz benyújtott észrevételekkel összhangban – pontosítani kell, hogy a mulasztási határozat szabályszerű kézbesítése – vagyis az ennek alakiságára vonatkozó valamennyi szabály tiszteletben tartása – nem szükségszerű feltétele annak, hogy az alperest a határozatot megtámadó eljárás kezdeményezésére „lehetőséggel bírónak" lehessen tekinteni.

42 Mint az a főtanácsnok indítványának 65. pontjában is kiemelte, a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja ezzel kapcsolatban az eljárást megindító irat és a mulasztási határozat közötti párhuzam megállapításához vezet.

43 Az alperes ugyanis az eljárást megindító irat és a mulasztási határozat megfelelő időben és az alperes védekezését lehetővé tevő módon történt kézbesítése esetén gondoskodhat jogainak a származási ország bírósága előtti védelméről.

44 Következésképpen a 44/2001 rendelet rendszere nem írja elő, hogy a mulasztási határozatot az eljárást megindító iratra vonatkozóan az ugyanezen rendelet 34. cikkének 2. pontjában foglaltakhoz képest szigorúbb feltételek alapján kell kézbesíteni.

45 Az eljárást megindító iratot vagy azzal egyenértékű iratot illetően a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja – mint azt a jelen ítélet 23. pontja is tartalmazza – eltörli a Brüsszeli Egyezmény 27. cikkének 2. pontjában előírt, az alaki szabályszerűségre vonatkozó feltételt.

46 Az említett rendelkezésben foglalt, az elismerés és végrehajtás hiányának indokolásából való kizárás feltétele tehát nem szükségszerűen a minden tekintetben szabályos kézbesítés, hanem a határozat tartalmának a megfelelő időben történő védekezéshez szükséges megismerése.

47 Mindebből következően – mint azt a főtanácsnok indítványának 69. pontjában is kifejtette – a kézbesítésre vonatkozó alaki követelményeknek összehasonlíthatóaknak kell lenniük a közösségi jogalkotó által az eljárást megindító iratokra vonatkozóan a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontjában foglaltakkal úgy, hogy egyszerű alaki szabálytalanság – amely nem sérti a védelemhez való jogokat – nem elegendő az elismerés vagy végrehajtás hiányát igazoló okra vonatkozó kivétel alkalmazásának kizárásához.

48 Következésképpen ahhoz, hogy a távol lévő alperesnek a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontja értelmében véve „lehetősége" legyen a vele szemben távollétében hozott határozat megtámadására, az szükséges, hogy az alperes úgy ismerje meg e határozat tartalmát, hogy a származási állam bírósága előtt megfelelő időben ténylegesen érvényesíthette jogait.

49 A fenti megfontolások összességére figyelemmel a feltett kérdésekre azt kell válaszolni, hogy a 44/2001 rendelet 34. cikkének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy az alperesnek csak akkor van „lehetősége" a vele szemben hozott mulasztási határozatot megtámadó eljárás kezdeményezésére, ha e határozat tartalmát ténylegesen megismerte, vagyis annak kézbesítése megfelelő időben történt ahhoz, hogy a származási állam bírósága előtt védelméről gondoskodhasson.

A költségekről

50 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 34. cikkének 2. pontját úgy kell értelmezni, hogy az alperesnek csak akkor van „lehetősége" a vele szemben hozott mulasztási határozatot megtámadó eljárás kezdeményezésére, ha e határozat tartalmát ténylegesen megismerte, vagyis annak kézbesítése megfelelő időben történt ahhoz, hogy a származási állam bírósága előtt védelméről gondoskodhasson.

Aláírások